

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 294-1907)

Originalt emne

Næringsvæsen

Næringsvæsen/Forskellige Næringsdrivende

Slagtehuset og Kvægtorvet

Slagtehuset og Kvægtorvet/Destruktionsanstalten

Uddrag fra byrådsmødet den 19. marts 1908 - side 7

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 294-1907)

Besværing fra Aarhus Slagterforening til Justitsministeriet over, at Slagtehuset unddrager Slagterne det Nettooverskud, der fremkommer ved Destrueringen af kasseret Kød.

Filtenborg mindede om, at Sagen havde været behandlet flere Gange før, og meddelte, at der intet nyt var sket i den. Beklagelsesvis gav Destruktionsanstalten intet Overskud; naar det det blev Tilfældet, kunde man vende tilbage til Sagen igen, men foreløbig kunde det kun tilraades Byraadet at tiltræde Udvalgets Erklæring.

Magnus Nielsen bemærkede, at Slagterne følte sig brøstholdne, idet der var lovet dem Andel i Overskuddet, som dog ikke kunde paavises, fordi Udvalget koblede Driften af Destruktionsanstalten sammen med hele Slagtehusets Drift. Det forekom ham meget berettiget, at de enkelte Slagtere fik Andel i Udbyttet, der muligvis vilde andrage 10 & 15 Øre pr. "t£, og han henstillede, at der blev fremlagt særligt Regnskab for Destruktionsanstalten. Ved at koble dette Regnskab sammen med Slagtehusets Regnskab begik man en Uretfærdighed mod de Slagtere, der havde det Uheld at faa Kød destrueret.

Mikael Johansen fandt Striden mellem Udvalget for Slagtehuset og Slagterne grumme

kedelig og henstillede, at der kom en Slagter ind i Udvalget. Han syntes ikke, at Paastanden om, at Slagterne derved kom til at kontrollere sig selv, holdt Stik, da en af Slagtehusets største Kunder, Pølsefabrikant Sabroe, sad i Udvalget. Forøvrigt forundrede det ham, at Hr. Sabroe var fraværende, hver Gang Sager som nærværende blev behandlet.

Vestesen forstod ikke Slagterne. Det Krav, de stillede, var behandlet i Loven, saa det var mærkeligt, at de anklagede Udvalget, fordi det fulgte den. Ej heller forstod han, hvorledes Forholdet kunde blive anderledes, fordi der kom en Slagter ind i Udvalget, da de paagældende Bestemmelser tydeligt og klart slog fast, at Slagterne ingen Ret havde til det Kød, som ikke var tjenligt til Menneskeføde.

Simonsen pegede paa, at der intet Andragende forelaa, men en Klage til Ministeriet. Forhandlingsstandpunktet var altsaa forbi, saa der var ingen Grund til atter at overveje Sagen. Naar det var blevet fremhævet, at Hr. Sabroe var Kunde for Slagtehuset, maatte der gøres opmærksom paa, at Hr. Sabroe flere Gange havde ønsket at udtræde træde af Udvalget, som han næppe satte Pris paa at være i.

Jakob Jensen syntes ikke, man kunde bebrejde Udvalget, at det arbejdede efter Regulativet. De, der var utilfreds med dette, kunde jo stille Forslag om at faa det ændret. Hr. Sabroe var ganske vist Medlem af Udvalget, men i det kunde ikke andre end Byraadsmedlemmer komme. Forøvrigt var Hr. Sabroe kun Aktionær i et Selskab, som man var glad ved drev Forretning paa Slagtehuset og Hr. Sabroe havde desuden flere Gange ønsket sig fritaget for at være i Slagtehusudvalget, men Byraadet havde hver Gang enstemmigt vedtaget, at han skulde blive deri. Det syntes derfor mærkeligt, at flere Byraadsmedlemmer, der i de lukkede Møder ikke havde talt for at sætte Hr. Sabroe ud af Udvalget, nu paatalte, at han sad deri.

Han kunde anbefale, at man sluttede sig til Udvalgets Erklæring.

Nørgaard mente, at Byraadet skyldte Udvalget at slutte sig enstemmigt til Erklæringen, idet det var Byraadets Pligt at støtte Udvalget, naar det uberettiget blev angrebet. Han kunde ikke se, hvori Slagternes Anke kunde ligge, da Udvalget kun fulgte Lovens Bogstav, og kunde ikke forstaa Slagternes Mistillid til Udvalget, som jo dog ved enhver mulig Lejlighed viste sig imødekommende mod dem.

Mikael Johansen havde ikke talt for at faa Hr. Sabroe ud af Udvalget og ansaa sit Standpunkt til Hr. Sabroes Forbliven i Udvalget i god Kontakt med hans Ønske om, at der i

dette ogsaa kom en Slagter. Han mente fremdeles, at Hr. Sabroe burde blive i Udvalget; men naar der i dette kunde sidde en Pølsefabrikant, kunde der ogsaa sidde en Slagter.

Magnus Nielsen kunde ikke indse, hvorfor man ikke kunde udbetale Overskuddet til Slagterne, selv om der i Loven stod, at de ingen Ret havde dertil. Han havde haabet, at Erklæringen havde gaaet ud paa, at man intet havde imod at give Slagterne det Overskud, der maatte fremkomme ved den ny Destruktionsanstalt, saa han kunde ikke gaa med til Hr. Nørgaards Anmodning om at vedtage Udvalgets Indstilling enstemmig. Det var for skarpt saaledes pure at afvise Slagterne.

Formanden kunde slutte sig til Erklæringen og den Fortolkning af Bestemmelserne, som Udvalget gjorde gældende. Den Fortolkning, Slagterforeningen gjorde gældende, var sikkert rigtig. Sagen var i Virkeligheden afgjort ved Justitsministeriets Resolution af 1899 i en Sag ganske som denne og ved dets Stadfæstelse af den ny Vedtægt, der om det paagældende Forhold indeholdt ganske samme Bestemmelse som den gamle. Maaske kunde der være Tale om at spørge Slagterforeningen, om den var bekendt med Ministeriets tidligere Afgørelse.

Filtenborg takkede Hr. Nørgaard for den velvillige Udtalelse. Udvalget havde stedse bestræbt sig for at imødekomme Slagterne og var sig bevidst altid at have søgt at lempe sig efter dem. Han havde ikke troet, at Sagen vilde medføre nogen Diskussion, da den forelaa saa klar og tydelig, og han maatte antage, at Slagterforeningen ikke kendte den tidligere Afgørelse. Udvalget havde stillet Slagterne i Udsigt at faa Del i Overskuddet, naar der blev noget, saa det vilde have været rigtigst af dem at vente, til den Tid kom.

Vestesen ansaa det for Lovens Mening, at et Kreatur, som dømtes til Destruktion, dermed gled ud af Slagterens Eje. Derfor var der foranstaltet Kreaturforsikring. At give Slagterne Raadighed over det destruerede Kød kunde medføre ubehagelige Konsekvenser, idet det kun her drejede sig om at sikre Publikum. Det var derfor særdeles naturligt og berettiget, at det sundhedsfarlige Kød overgik til det offentlige for ved dettes Foranstaltning at tilintetgøres.

Filtenborg maatte gøre Hr. Magnus Nielsen opmærksom paa, at det Gang paa Gang var blevet paavist, at Destruktionen intet Overskud gav. Maaske stod man sig ved at lade Kødet nedgrave ; man destruerede det kun for ikke at lade Værdier gaa tabt.

Det vedtoges at tiltræde Slagtehusudvalgets Erklæring.